BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 688 11 de novembre de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

262. DIADA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

10 de novembre de 2024

Benvolgudes i benvolguts, avui celebrem la Diada de l'Església Diocesana. És un bon moment per a fer memòria de tot el que s'ha fet a l'arxidiòcesi al llarg d'aquest any i, al mateix temps, ajudar a formar la nostra consciència de cara al finançament de l'Església.

Des del Departament d'Economia de l'arxidiòcesi s'està fent un ingent esforç per a redreçar una situació d'inèrcia d'anys que ens ha fet pensar que anàvem sobradament folgats. També palpo un bon esforç de moltes parròquies per contenir la despesa i centrar-se en allò que és essencial. Intueixo també el redreçament que fan molts mossens en delegar la gestió dels béns i l'administració econòmica als laics i laiques per a poder-se dedicar més directament al seu ministeri. Però, en aquest punt, no em vull limitar a una llista d'agraïments, donat que tots treballem per al mateix amo. L'Església la formem tots. La diòcesi no és l'empresa del bisbe, encara que aquest en té l'última responsabilitat. No m'imagino els Apòstols fent programes, passant comptes i confeccionant pressupostos, sinó predicant la Paraula de Jesús i, en conseqüència, la comunicació de tota mena de béns. Ara bé, si segons els documents de l'Església, el bisbe té l'última responsabilitat, sí que té el deure de pensar i proveir les necessitats del conjunt, tot agraint també la col·laboració econòmica de tots.

Si reculem en el temps, reconeixerem que el sistema d'economia que estava en voga ens havia malacostumat. En part, era l'Estat el qui, per compensar el fet de la desamortització del segle XIX, estava compromès en el manteniment de les parròquies. Per a complementar aquesta aportació, del tot insuficient, hi havia unes solucions que ara trobaríem discriminatòries, com les categories establertes en els enterraments, que ara ens farien vergonya. Fins i tot, en alguns llocs, els diners marcaven la durada del repic de campanes en els bateigs. I, encara, existia el sistema beneficial, en què una persona o família, acabava tenint un capellà al seu servei.

Sortosament, les coses han canviat, però podrien ser millors. Una part important dels recursos de l'arxidiòcesi provenen dels diners dels contribuents que marquen la creueta a l'Església catòlica en la casella corresponent de la seva declaració de la renda anual. L'altra part dels diners es recullen de les aportacions directes dels fidels.

Les necessitats econòmiques de les persones dedicades a ple temps al servei de l'Església continuen, com continua l'activitat pastoral que comporta les conseqüents despeses, i continua la costosa i feixuga càrrega del manteniment i reparació de temples, rectories i locals parroquials, i no sempre les comunitats locals tenen la capacitat suficient per a afrontar-les. Convé fer rendir molt millor aquells béns que no es destinen directament a

activitats pastorals. Ens convé un canvi de mentalitat des de la globalitat diocesana i no tant des de la mirada solitària del propi campanar.

Els qui estimem l'Església, perquè ens sabem Església, hem d'examinar-nos sobre la responsabilitat que tenim de solidaritat amb ella. Les lleis civils estableixen uns cànons obligatoris per a la bona marxa del país i de les poblacions. En canvi, l'Església viu i es mou per la voluntat i la generositat dels qui la formem i també dels qui valoren la seva labor.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat